

Recomanacions del Consell de l'Audiovisual de Catalunya sobre el tractament de la violència de gènere als programes informatius i d'entreteniment als mitjans de comunicació

1. Tractar la violència de gènere com una violació dels drets humans i un atemptat contra la llibertat i la dignitat de les persones.

Convé donar informació sobre violència de gènere, per ajudar a visualitzar el fenomen en tota la seva complexitat. El maltractament és, alhora, un delictes i un problema social. No és recomanable, però, propiciar directament la notícia de casos particulars a través dels mitjans si no existeix una denúncia prèvia davant dels organismes oficials pertinents.

2. Seleccionar i diversificar les fonts d'informació.

S'ha d'evitar recollir el testimoniatge de veïns i familiars, si no tenen dades concretes i aprofitables. És recomanable l'ús de fonts qualificades i especialitzades.

3. Respectar el dret a la intimitat de les persones agredides i la presumpció d'innocència dels agressors.

Preservar l'anonimat de les persones afectades, sobretot si són menors, i respectar sempre la decisió sobre la difusió de la seva identitat. Cal respectar, també, la decisió dels cossos de seguretat respecte de la difusió, o no, de determinada informació, que pot influir en el procés de la investigació. S'ha d'evitar sempre que les informacions publicades permetin arribar a conclusions prematures sobre els fets abans d'una resolució judicial.

4. Respectar la dignitat de la persona agredida i no mostrar-la mai sense el seu consentiment previ.

S'ha d'evitar l'assetjament de la persona agredida per part de fotògrafs, micròfons i càmeres de televisió. És més útil i menys morbós esperar que la persona afectada recuperi l'autoestima i l'equilibri abans de

mostrar-se als mitjans. La persona agredida pot ser un bon testimoni, però mai un reclam publicitari.

5. Usar conceptes i terminologia que s'ajustin a la definició dels fets.

Convé fer un tractament mediàtic igualitari d'homes i dones, evitant els estereotips i tòpics, que frivolitzen i banalitzen el tractament dels casos de violència de gènere. Cal evitar adjectivacions que puguin contribuir a una justificació implícita de l'agressió.

6. Evitar el sensacionalisme, la morbositat i el dramatisme, tant pel que fa a la forma (imatges) com pel que fa al contingut (missatge verbal) de les informacions sobre violència de gènere.

Totes les imatges han de ser respectuoses amb la dignitat de les persones, d'aquí la necessitat d'evitar les descripcions detallades, escabroses o impactants –sobretot en una reconstrucció dels fets–, que són el resultat d'un tractament morbós. No es pot confondre la morbositat amb l'interès social.

7. En el procés de muntatge, cal escollir només aquelles imatges que aportin contingut. Evitar la concentració de l'atenció en les persones agredides.

Preservant el contingut i l'objectivitat dels informatius, cal procurar emetre plans impersonals, neutres, que no permetin identificar el lloc dels fets ni relacionar-hi persones concretes. Convé valorar quines imatges són imprescindibles i quines són supèrflues o punyents.

8. Evitar qualsevol relació de causa-efecte: tant pel que fa a la situació sociocultural com a les circumstàncies personals dels implicats i/o implicades.

És contraproduent esbiaixar cap a grups socials concrets i circumstàncies determinades la incidència dels casos de violència de gènere.

9. Contextualitzar la informació.

És recomanable explicar els antecedents i el procés seguit per la persona agredida abans d'arribar a la situació present.

10. No implicar terceres persones relacionades només circumstancialment amb el cas.

És contraproduent implicar terceres persones sense vinculació directa amb el cas, encara que tinguin lligams de parentiu o sentimentals amb els implicats.

11. Garantir el seguiment de la informació. S'ha d'informar de la resolució del cas i, si s'escau, de la recuperació de la persona agredida.

És desitjable fer un seguiment dels casos tractats, i donar rellevància a les informacions sobre persones que han aconseguit superar el seu cas.

12. Rectificar qualsevol informació errònia que s'hagi pogut difondre sobre un cas.

En cas d'error o equivocació en una informació d'aquestes característiques, el mitjà hauria de rectificar-lo amb la màxima celeritat, per evitar més pressió psicològica sobre els afectats.